

Mij is verzocht iets te zeggen over het huidige familierecht en de positie van de vrouw. Wij hebben daar op ons kantoor veelvuldig mee te maken. Opvallend is altijd hoe bang vrouwen plegen te zijn dat de kinderen van hen zullen worden afgenomen. Met name bij vrouwen die naast het moederschap zelf een carrière hebben gemaakt, is dat een kwetsbaar punt.

Sinds ik 24 jaar geleden in de advocatuur kwam is er ondanks de 2e fem.golf veel ten nadele van de vrouw veranderd.

Sinds ene meneer Vos (vvd) in de tweede kamer bedacht dat het ouderlijk gezag na echtscheiding in stand moest blijven en voogdij en toeziende voogdij na echtscheiding werd afgeschaft (dat was in jan'98) , ging het feitelijk mis.

Niet dat het verkeerd is om samen het gezag uit te oefenen. Neen, dat kan goed zijn, alleen werkt het meestal niet als mensen ruzie hebben en elkaar niet meer kunnen zien of luchten. Ik heb er steeds op gehamerd dat gezamenlijk gezag werkt als partijen elk voor de helft de kinderen verzorgen.

Natuurlijk moet dat al tijdens het huwelijk zo gebeuren en moet men niet denken: zo we gaan scheiden, nu gooien we de taakverdeling eens even drastisch om.

Sedert het voorstel van deze Vos wet werd, zijn de problemen niet van de lucht. Vaders die hun rechten opeisen., co ouderschap dat in zwang raakt, omgangsregelingen die opeens veel meer moeten behelzen dan een weekend in de veertien dagen. Vaders zijn beledigd als ze met een regeling worden afgescheept, ze willen gewoon de helft.

Dat is allemaal goed en aardig, en ook geheel in het verlengde van ons emancipatiestreven, alleen dan moeten ze ook al tijdens het huwelijk de helft voor de kinderen gezorgd hebben.

Wat is het geval nu, waarom eisen vaders opeens zoveel meer rechten op dan zeg maar tien jaar geleden?

Met Midas Dekkers ben ik van mening dat het mannetjesdier, nu het vrouwtje ook gaandeweg intensiever aan het economisch verkeer deelneemt, zich bedreigd voelt en een partijtje mee wenst te blazen in de opvoeding.

Zoals de columniste Ellin Robles in het Parool van 22 oktober jl. schreef, gaat dat niet altijd zomaar goed. Zij signaleert mannen die met pasgeborenen op hun buik lopen alsof ze zelf zwanger zijn, en vooral ook veel mannen die met twee kleien kinderen op de fiets en een volle tas boodschappen aan hun stuur door rood licht een druk kruispunt over fietsen of domweg vergeten de kleine op tijd van school of creche op te halen, omdat ze zo verdiept waren in hun werk en die afspraak gewoon vergeten.

...

Wat ik het griezeligst vind aan de ontwikkelingen: dwaze vaders, sos pappa, allemaal mannen lobby om het de vrouw zo moeilijk mogelijk te maken, In plaats van elkaar bij opvoeden terzijde te staan, verharderen standpunten , men veroorzaakt een strijd die voor kinderen erg slecht is. Vrouwen kunnen tegenwoordig om het minste of geringste de zeggenschap over hun kinderen verliezen. Bijvoorbeeld omdat ze van een ander zwanger zijn en naar een ander land willen vertrekken, Voorbeelden te over.

Tegenwoordig is er nauwelijks meer sprake van dat een omgang niet wordt vastgesteld. Mannen hebben de afgelopen vijftien jaar in Nederland veel sterkere rechten op vaderschap gekregen dan zij ooit eerder hadden. En daar staan echt niet altijd veel verdiensten tegenover.

Zij worden gesteund door ettelijke mannenactie groepen, de dwaze vaders, SOS Pappa, groepen die zich niet altijd als actiegroep laten herkennen en bv de verzoekschriften en briefwisseling voor advocaten in zaken van vaders die een omgangs of gezagskwestie hebben, op papier zetten. Deze mannenactiegroepen zijn een grote bedreiging voor de positie van gescheiden moeders in Nederland. (ze werken undercover, doen zich voor als hulpverlenende instantie, adviseurs of gezondheidswerkers) Zij mobiliseren een leger van advocaten, therapeuten en politici en zijn alweer doende nieuwe wetgeving te realiseren, die vrouwen rechten ontnemen en de strijd weer des te heviger zullen aanwakkeren. Strijd, ja daar gaat het om, om niets meer dan machtsstrijd. Want het grootste deel van de moeders wil haar kinderen niet een vader ontzeggen. Want als de man het domicilie voor de kinderen bij hem heeft, worden dezes meestal door de nieuwe vriendin of de moeder van de man opgevoed en niet door hemzelf. Of de man levert zoveel werkuren in dat hij niet meer in staat een alimentatie te betalen en de vrouw dus via deze weg ook nog eens financieel de dupe is.

Wat kunnen we hieruit leren? Dat de lobby van vrouwen slecht is, althans te zwak in vergelijking met de lobby van de mannengroepen.

Dat vrouwen er op dit punt op achteruit zijn gegaan, in plaats van de vooruitgang waar we na twee feministiese golven op gehoopt hadden.

Dat mannen beter zijn in lange termijn strategieën uitstippelen dan vrouwen en lange adem hebben.

Dat we dus dringend toe zijn aan een vrouwen lobby die echt effectief is, mensen goed informeert, politici mobiliseert en wetsvoorstellen er door dramt.

Bovendien zullen meer vrouwen in adviesfuncties van het Ministerie moeten stappen om de vinger aan de pols te houden, alerter reageren op nieuwe wetsvoorstellen (bv van de heer Luchtenveld onlangs) en reageren op subjectieve en insinuerende columns in de dagbladen. Dank voor uw aandacht

G.van Driem 29 okt'04